

nánk, akkor teljesen kifosztatnánk. Soha sem hozhatunk akkora áldozatot, hogy nagyobbat ne várna tőlünk a világ.

Itt sohasem hozhatunk tökéletes áldozatot. Takarékoskodnunk kell az áldozatkészségünkkel, hogy maradjon magunknak is, amiből élünk; maradjon azoknak, akiket a legjobban szeretünk, akikért áldozatot hozni leginkább kötelességünk; aiktól viszont mi is a legtöbbet remélünk. De van egy fajta áldozat, amelyből mindig csak nyereségünk van, melyből mindig csak áldás fakad. Ez az Istennek hozott áldozat. Istennek tökéletes áldozattal tartozunk, mert ő is tökéletes szeretettel szeret minket. A tökéletes áldozás csak önmagunk, testünk, hatalmunk, javaink, időnk maradéknélküli odaszentelése az igazságos életnek, Istennek.

Legyen ilyen a mi áldozatunk, mert így lesz okos az istentiszteletünk. Ámen.

RUFF, PIERRE JEAN

ÜZENET*

Róm 8,28

A párizsi „Foyer de l’Ame“ protestáns egyházközség és keblitanácsa nevében, én és barátaim, akik velem jöttek, testvéri szeretettel üdvözlünk titeket. Kimondhatatlan öröm számunkra, hogy itt lehetünk közöttetek ezekben a napokban.

Mielőtt rátérnék prédikációm tárgyára, fel szeretném eleveníteni a mi testvéri kapcsolatunk történetét, és ugyanakkor, szeretnék a mi egyházunk, a francia református egyház legutóbbi zsinatáról beszélni.

A berlini fal ledöntése után, amikor a kelet-európai kommunista rezsimiek egymásután kártyavárként omlottak össze, mi nyugatiak rádöbentünk arra, hogy Románia népének élete nagyon nehéz volt a diktatúra évei alatt. Éppen azért a „Foyer de l’Ame“ egyházközség keblitanácsa úgy döntött, hogy megpróbálja a testvéri kapcsolat felvételét egy erdélyi unitárius egyházközséggel, mivel teológiai felfogásunk közel van egymáshoz. A múlt rendszerben ez lehetetlen volt. Az 1989-es decemberi forradalom után kérésünkre az unitárius egyház püspöke azt javasolta, hogy veletek vegyük fel a kapcsolatot. Egyházközségünk vezetősége örömmel fogadta közléseteket, hogy ti is készek vagytok velünk testvéri kapcsolatot létesíteni.

* Elhangzott 1991. június 30-án Székelyudvarhelyen.

Pál apostol hozzánk szóló üzenete: „Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van“. Hitben élni annyit jelent, mint dolgozni és cselekedni abban a valóságban és történelmi helyzetben, ahol élünk. Hitben élni annyit jelent, mint bírni annak bizonyosságát, hogy Isten szeret minket és megáldja életfeltételeinket, munkánkat és életünket.

Az Isten szeretet, szellemének fuvallata megnyilatkozott az utóbbi időben Kelet-Európában is, a vasfüggöny összeomlása is ezt tanúsítja. Romániában is megismerték a lelkesedésnek és az örömmel való örömet, ennek ellenére sok probléma megoldatlan maradt és a szenvedések állandósultak. Anélkül, hogy pesszimista lennének, el kell mondanom, hogy ez a világ még nem Istenországa. Természetesen ez nem ránk tartozik nyugatiakra, hogy meggyőzzünk titeket, kelet-európaiakat. Nem mi vagyunk az illetékesek, hogy nélkülözéseitekről, szenvedéseitekről és szabadsághiányotokról beszéljünk. Részünkről nem lenne helyes, ha ezekben a dolgokban mi akarnánk kioktatni titeket. Tudom, hogy itt az emberek gyakran és jogos érdeklődéssel fordultak Nyugat felé. Sokan irigységgel néznek azokra, akiknek az élet jobban kedvez mint nekik. Ezt emberileg meg tudom érteni, de nem tartom helyesnek, ha a nép illúziókba ringatja magát. Valóban Nyugaton az élet anyagi szempontból sokkal könnyebb mint nálunk, legalábbis a lakosság többségének, de a Nyugatnak is megvannak a maga szegényei és nincs mindig lehetősége, hogy problémáikat megoldja és segítsen rajtuk. A gazdagok nálunk is olyanok, mint mindenütt a világon, nemegyszer megkísértetnek az önzés és a gőg által. Azért fontos, hogy időről-időre rákérdezzünk életünkre az Ószövetség szavaival: „... mi van a te szívedben, vajon megtartod-e az ő parancsolatait vagy nem?“

Mi éppen úgy harcolunk a rossz ellen, ami bennünk és körülöttünk van, mint ti. Ennek a harcnak a megvívásakor tekintetbe kell venni a mi világunk és a mi életünk feltételeit. Ezért nem ránk tartozik, nyugatiakra, hogy megmondjuk, mi a ti hivatásotok, teendőitek, kötelességeitek az adott helyzetben, és mit kell tennetek, milyen erőfeszítést kell kifejtenetek. Ugyanúgy receptet ti sem tudtok adni arra, hogy mik legyenek életünk prioritásai.

Mindenki az ő lelkiismerete szerint, az Istennek ráirányuló figyelve alatt megtudhatja, hogy mi Isten akarata rávonatkozóan: „Azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra van.“ Istenországa eljőhet közeink, legalábbis lehetséges mindenütt, még ott is, ahol megpróbáltatások vannak, ahol létezik a rossz és a szenvedés, ha az emberek örömmel fogadják magukba az eszményi világ gondolatát. A rossz mindenütt egyforma kihívás, hogy harcoljunk ellene, nemcsak nálunk, de nálunk is. De ebben a harcban nem vagyunk egyedül, mert Isten mindenkinek felajánlja az ő szeretetét segítségképpen.

Az a tény, hogy egymást keressük, nem azt jelenti, hogy nekünk egyformáknak kell lennünk, de sokkal inkább azt, hogy nekünk harcolnunk kell az igazság, a szabadság és a szeretet győzelméért ott ahol élünk. Ezért nekünk szüntelen kell az igaz élet forrásait és ihletéseit keresni, az Isten oldalán. Hiszek abban, hogy a mi kapcsolatunk áldást fog jelenteni. A mi küzdelmünkben, egy jobb és igazabb világért, nagy segítségünkre lehet a testvéri kapcsolat.

Ha szeretjük egymást, ha Istennek szerető gyermekei és barátai vagyunk, nőni fogunk egymás kölcsönös tiszteletében, a szabadságban, erőben és bátorságban, s ez a növekedés segíteni fog minket Istenországába közös építésében. Ámen.

Dr. KOVÁCS LAJOS

KRIZA JÁNOS SZOBRÁNAK FELAVATÁSA

Nagyajtának a Kriza családdal a 19. század első éveitől kezdve évtizedeken át szoros lelki kapcsolata volt. Hasonnevű édesapja 41 éven át az egyházközség mindvégig megbecsült, köztisztelőben álló lelkésze volt. A község népének Kriza Jánossal való közelebbi kapcsolata azonban ahhoz a nagyszabású ünnephez kapcsolódik, amikor Kriza János 1875-ben bekövetkezett halála után hét esztendővel, 1882-ben a kolozsvári Unitárius Kollégium Ifjúsági Önképzőköre szülőházát emléktáblával jelölte meg. A nagyszabású ünnepségen az unitárius egyház vezetősége, a Magyar Tudományos Akadémia, a Kisfaludy Társaság, a kolozsvári Tudományegyetem képviselői és felekezetre való tekintet nélkül a tisztelők nagy száma kegyelettel adózott a költő, népdalgyűjtő és püspök emlékének. Az ünnepre érkező Ferencz József püspököt a község hátrában lovas bandérium fogadta és a vendégeket nagy lelkesedéssel ünnepelte. Az ünnepség középpontja a község nagy szülöttje szülőházának emléktáblával való felavatása volt, amelynek szövege: „Itt született, itt pattant ki a szellemi szikra, mely a Kriza nevet fénnel övezi körül. Népdal a nép ajkán, dalban a dalnok is él.“

Az ünnepségen az emlékbeszédet tartó Jakab Elek, történetíró többek között ezeket mondotta: „Légy köszöntve, Nagyajta községe. Téged Kriza János neve tett híressé. Légy üdvözölve egész szép földje a székelységnek Ennek az ünnepnek himnusza szétzeng a Székelység egész földjén. Megemlékezik rólad ezen a napon az egész magyar nemzet. Emlékedet századokig fenntartja könyved, a *Vadrózsák* nevű örök alkotásod.“